

Hij ziet en voelt, dat de onzichtbare
God zich heeft verstoffelijkt, en dat hij een deel van Hem
is, een vonk van Zijn vuur.

Ik gaf u de helderziendheid en het weten
en verbond u met de brandende braambos.

Wat raadt de Voorzienigheid hem? Afgetobd tracht Adolf
Hitler te rusten, maar het lukt hem niet, de spanning in h^m
doet hem weer opspringen.

Toen kwam het genie in het kwaad en gaf zich uit voor
. dokter.

Zoo ge uw eigen leven voelt, begrijpt ge tevens de beteekenis
van den stoffelijken en geestelijken opbouw voor uw evolutie.

In de toekomst zullen al uw daden het bewustzijn van uw
goeden wil uitstralen, want het leven op Aarde voert u die
waarachtigheid binnen.

Ik behoef ü niet te vertellen, hoe zij
zich in deze oorlogsjaren hebben gedragen, het is u bekend.

Het verwende en zelfgenoegzame ik moet afgebroken worden
aan deze zijde, eerst dan buigt de ziel haar hoofd voor de wetten

van God en krijgt het leven van Christus beteekenis.

Eindelijk kunt u straks op

Aarde uw geestelijk Kerstmis vieren, want dan staat gij voor
het waarachtige welbehagen!

Men ziet aan

deze zijde, hoe het lichaam het werk verricht en al de deelen
op elkaar ingesteld zijn.

Zoo oneindig vele wetten hangen met het
wonder samen en het is mij in dit korte bestek niet mogelijk
er uitvoeriger op in te gaan.

Maar dan gaat het hand

in hand met de volken van Israël, er is dan wederzydsch begrip,
allen zetten zichzelf voor het goede in en beleven zoo
de heiligheid van de „Eeuw van Christus”!

Het hoogere wezen voelt voor warmte en begrijpen,
voor reinheid en schoonheid, voor God en Christus, maar al
die heilige gevoelens blijven onbeantwoord.

=====

je moet in je kist

in de kast

in de slaap

naar het midden in je zelf

in een wereld zijn in je kist dan kan je er achter kijken

=====

Bij de verschijning van den „Vierden” druk, het volgende:

Vele lezers, die het boek „Jeus” hebben gelezen, vroegen mij om een verklaring.

Het geleeek een doorkijk op een of ander heerlijk oord. Daarna schilderde hij op dien boog een sierlijken, grooten vogel, dié met zijn prachtigen, gekleurden staart een gedeelte van het uitspansel bedekte.

Nu

is je geest bereid mij te volgen, met mij te gaan waarheen ik wil, waarheen ik je ook zal voeren.

Je weet, wat er allemaal

gebeurd is en dat we nu samen in het Hiernamaals zijn.

Zoo diep gezonken

is het menschdom, zoo troebel het geestelijk licht der aarde

en zoo onbegrepen de boodschap, welke Christus haar eens bracht.

Achter de muziek liep iemand, in een prachtig gewaad gehuld, die een lichtend kruis voor zich uit droeg.

Wanneer je later zoover bent, dat je deze geestelijke kracht bezit, zul je, evenals ik, dit en nog vele andere dingen kunnen vaststellen.

Over haar behoeft u geen zorgen te hebben; zij is een goede vrouw, een bijzonder mensch, en zij zal niet ongelukkig zijn, omdat zij bereid is te sterven en heen te gaan.

Zoo liet men hem de waarheid zien en Waldorf werd met hem verbonden.

Voelt, ondanks uw superioriteit, eindelijk eens, dat gij maar nietige stofjes zijt.

„Ik zie nu zes geesten, zuster, van wie de twee jongsten waarschijnlijk haar broer en zuster zijn.

Deze plaats onderzoekt de dokter en naarmate het levenslicht verzwakt, stelt hij vast, hoelang het nog kan duren.

Arme moeder! Dit is één geval uit miljoenen, een voorbeeld van al het leed en al de ellende, welke op aarde en in de lagere sferen geleden worden.

Wanneer deze ongelukkige op de gewone wijze begraven werd, dan zou hij zoo lang aan zijn stoffelijk lichaam gebonden blijven, totdat dit verteerd zou zijn.

Maar zij willen niet afwijken van hetgeen men hun eens geleerd heeft, namelijk, dat God mij eenmaal op zal roepen. Dit zal, volgens hen, het laatste oordeel zijn.

„O, die boeven,” schreeuwde hij weer, „als ik ze maar te pakken krijg! Ik beloof je, ze zullen me niet kwijt raken. Wacht maar!

„Deze geesten gaan bidden, Alcar.”

„Ja. zij gevoelen behoefte om God voor deze groote genade te danken.”

André wierp een laatsten blik op alles wat in het Zomerland te aanschouwen was.

Hij legde zich neder om te worden

behandeld en was blijkbaar zeer benieuwd hoe dit zou geschieden, omdat hij nog nimmer was gemagnetiseerd.

„Gelooft u werkelijk,” vroeg hij onverwachts, „dat wij voortleven en dat het zoo zal zijn zooals zij zeggen?”

„Maar natuurlijk. Ik zeide u toch, dat ik hen zie en hun leven ken.

Zou hij weten, dat het ernstig is? Is het nu werkelijk zoo, heeft hij die ziekte? Is die kwaal niet te genezen? Ik begrijp niet hoe hij daar zoo ineens aan komt,” herhaalde zij nogmaals.

Ze gelooven liever in dat voordierlijke wezen, in een dood, die hen angstig maakt en leed en smart brengt, waar geluk kon heerschen

Eindelijk veranderden leed en smart in geluk en in een eeuwig samenzijn aan gene zijde. Merkwaardig waren al de bewijzen daarvoor en hoe groot was deze wijsheid.

„Je bent dapper, Jeanne,” zeide ik, „heel dapper.”

Het was alsof zij haar einde voelde naderen.

Wanneer

de mensch op aarde sterft, gaat hij in dit leven over.

De broeder glimlachte en zeide: „Dat alles deed gij op mijn krachten.”

Hoe moeilijk, om daar steeds aan te moeten denken.

Ik kuste haar op beide wangen, maar zij deed alsof zij mij niet voelde.

Weer

knielde ik neder en riep: „Moeder, Moeder!”* Daarna sprong ik op en trachtte mijn vrouw te bereiken, maar zij voelde heelemaal niets, zij was nog verder van mij weg dan mijn moeder.

„Hoe komt u aan die rust,” vroeg ik hem onverwachts, „hebt u die in de duisternis leeren kennen?” Ik vond mijn vraag dom en onduidelijk gesteld, doch het was reeds geschied.

Rechts van mij ging

de broeder, dien ik lief had zooals een kind zijn vader en

moeder kan liefhebben.

Verder hebt

ge gelezen over sferen, van de duistere tot de hoogste sferen van licht en geestelijke afstemming, van kosmische mentaliteit in graden en van universeele toestanden. Daaraan hebt gij uw eigen levensafstemming kunnen afmeten, tenminste wanneer gij zoover zijt gekomen en gij het gevoel daarvoor bezit.

Maar hoe zullen zij hier binnentreden, die klagen en roepen:

„Waarom en waarvoor?” Die te zwak zijn om te dragen? Die innerlijk zijn ingeslapen? Die zichzelf als een persoonlijkheid voelen en op een voetstuk plaatsen? Die haten en van hartstocht verteren? Die aan God noch gebod gelooven? Die armen van geest, die levende dooden, hoe zullen zij hier binnengaan? Zij komen aan deze zijde voor een arm en onbewust leven te staan en zullen in de duistere sferen hun woonplaats vinden, daar, waar haat, hartstocht en geweld hen wacht.

Ik vroeg

haar er niet over te spreken, daar mijn ouders het mij zouden verbieden en door haar hefde voor mij, waar ik haar later zeer dankbaar voor was en nog ben, kon ik naar hartelust mijn gang gaan.

Doch dit was waarschijnlijk nog niet
voldoende, ook mijn verstand zou ik wel verliezen.

Kom, kindlief, zeg mij alles wat
gij van Roni weet, want ik < moet sterven.

Nu begreep ik dat ik de jaren, die ik op aarde zou hebben
geleefd, in die leege wereld had moeten uitleven en toen die
tijd voorbij was, ging ik langzaam in deze wereld over.

Gij hebt niet gedaan wat ik u
vroeg, gij vervalschte de documenten en hebt nieuwe laten opmaken.

Ik voelde nu dat ik geheel overging en in de straten van Memphis
wandelde.

Den omvang van hun inspiraties kunnen zij niet aanvoelen,
maar toch weten zij en zeggen, dat zij het niet zijn, maar
hun Vader die in den hemel is en dat Hij het hun heeft gegeven.

Doch in het leven op aarde,
in die school, daar moest men zichzelf leeren kennen en daarvoor
was men op aarde. Maar de mensch was in opstand, hij
zocht en vroeg „waarom” en „waarvoor” en kon niet aanvaarden.
Hij wilde geluk, want een mensch had daar recht op.

Nu volgde ik de gevoelens van de vrouwelijke
geest en ik zag in haar leven.

Ieder woord straalde licht uit. Dit schrijven beteekende
haat.

Hij zal treuren om
haar en zijn leven is dan vernietigd.

Steeds was ik
in gebed, maar toch was het de daad, die mijzelf en mijn leven
veranderde.

Naast mij zag ik
mijn leider.

De tempel dien u waarneemt is de tempel der ziel.
Dit schoone en machtige gebouw is tot stand gebracht door de
meesters uit de zevende sfeer. Eeuwig zal het in stand worden
gehouden en wel door den mensch die de zevende afstemming
heeft bereikt.

Al deze hooge Meesters zullen mij en duizenden anderen
de kracht geven dit werk, dat mij is opgedragen, tot stand
te brengen.

Hij leeft in een
ander stoflichaam, draagt een anderen naam, spreekt een andere
taal, doch ik zal u met zijn vorige leven verbinden.”

Ik zeide reeds dat ik van tevoren mijn berekeningen
had gemaakt en niet alleen ik, doch tevens de meesters
aan deze zijde.

In ieder geval begrijp je, dat je mediumschap op aarde in mijn
handen ligt en dat ik zorg draag je dit te geven, naarmate je
ontwikkeling vordert.

Niets kunnen zij zich herinneren,
steeds vragen zij mij: waarom weten wij dan niets van onze
vorige levens ? Maar niets, niets is er in hen, niemand die er ook
maar iets van weet. Alles is weg, van al die honderden levens is
niets meer over.”

Alcar hoorde hoe André vol vuur sprak en zeide: „Je denkt dat
alles weg is?”

„Ja, Alcar, ze weten er immers niets meer van.”

Dat zegt,
niets meer te kunnen voelen, met andere woorden: wij verliezen
daarin ons leven en ons bewustzijn. Een wereld dus waarin geen
bestaan mogelijk is.

Mijn ster kreeg nu een anderen
glans en de zijne verbleekte.

Daar zullen wij nu heengaan, daar heb
ik je weer andere wonderen te toonen en duidelijk te maken.”

Omdat dit nu mogelijk is, André en anderen die
daarvoor open staan zoo ver zijn gekomen en dit begrijpen, kan
ik je thans met den vierden graad verbinden, omdat ik door de
meesters word verbonden.

Van deze
planeet af leeren wij die harmonische wetten kennen en hoe onwaarschijnlijk
het ook voor ons is, ook daarin is geen verandering
gekomen, ook al duurt het stoffelijke leven duizenden jaren.
Dit zijn dus andere en hoogere wetten dan wij tot nu toe hebben
leeren kennen en is één gebeuren.”

Zij allen brachten het hoogste en tevens het allerlaatste.
Is het dan niet merkwaardig, André, dat zij niet meer op aarde
zijn? Waarom waren die menschen daar in Egypte en zijn zij
er nu niet meer? Ik zeide je reeds, zij allen werden daarvoor en
alleen daarvoor geboren en wanneer dit niet mogelijk was geweest,
dan was er geen pyramide, geen kunst, geen wetenschappen,
niets, niets op aarde geweest.

Spoedig hadden

zij den top van Golgotha bereikt.

Ik zeide, er zijn veel menschen der aarde

die hier binnentreden, die hier zichzelf geven, maar dat op aarde
nooit hebben gekund.

Hoe kweek je Goddelijke „Orchideetjes”, Lange? Doordat je al
je liefde voor het leven van God inzet! Doe dat met vreugde in
je hart, Lange, en je hebt het recht je zélf mens te noemen! Tot
zover vandaag dan. Morgen gaan wij weer verder.

Hèt glijj daor ook zoo’n las van, Jeus?”

En nu krijgt Crisje te horen:

„Jao, moe’der! Ik hèt krek ’t eigeste!”

Goddank, denkt Crisje, dat is er, nu kan zij verder.

Gerrit van de bakker bedenkt de zaken voor

hem en Gerrit vindt dat best.

Zat Magere Hein soms toch mee aan tafel? Waren de
helderzienden hier te veel ingesteld op de arme Bernard? Lange,
wordt wakker, aanvaardt het! Crisje en Bernard groeien je nu
over het hoofd. Zit daar toch niet Magere Hein? Née, maar in
Crisje begint het opnieuw te zagen en te schreeuwen, née, dat is

het niet, was dat maar waar? Kwijnend is het, het is iets dat langzaamaan groeit en ook weer 'n eigen kop opsteekt. Het is ook iets, dat een sterke persoonlijkheid bezit en kans ziet, om je dag in dag uit te treiteren.

Crisje geeft hem haar schoonste gedachten.

Ja zeker, Jeus, zo zal het geschieden.

En wij kunnen nog veel meer, Crisje, dat zul je aanstonds beleven en dan vraagt de Lange, waar komt dit nu weer vandaan? Het is geen heksen, Crisje, ook al lijkt het er voor jullie aardse begrippen op.

Wat is dat nu weer? Vergist ze zich? Het was net alsof de wieg schommelde. Maar dat kan toch niet? Natuurlijk kan de wieg schommelen want ze staat op twee stukken hout van een oude slee.

Let op zijn geestelijk leven anders gaat dat aan je leven voorbij.

Nu gebeurt er een wonder voor Deut.

Hij krijgt een verse sigaar en geeft Duumke zijn pietleuterig stukje terug, onder de sabbel van Deut. Duumke trekt al, ze zijn tevreden, even later wil Duumke van Deut even trekken en begint de lol opnieuw.

Doodmoe en half bevroren komen ze thuis, ze blaffen van de honger.

Dat rent dan je mooiste kamer in, zet zich daar neer en heeft nog praatjes ook! Lange, ik zou je dood kunnen slaan met woorden en bewijzen, maar je bent niet te bereiken! Wij wachten nog even! Maar dan? Dan, sla jij 'n bende violen kapot! Waarvoor en waardoor? Zoek dat zélf uit, een kind op school wordt geholpen, maar de grote rest heb je zélf te leren, Lange, dat is de heilige waarheid.

Doch Crisje denkt
aan gisteren.

En hoe de Lange ook

praatte en de schouders ophaalde, over de nonsens, die Crisje hem vertelde, het hielp niets. Al bijna zo lang als de mensheid bestaat is het bekend: op mooie en goede kinderen loert de duivel.

Zij verwacht haar derde kind en dat jonge leventje laat alsmaar op zich wachten. Het verschil hiermede en de komst van haar eerste twee jongens is wel zeer merkwaardig, men zou haast gaan geloven, dat dit kind niet geboren wil worden. Telkens denkt Crisje: nu zal het gebeuren, doch even later zakken de pijnen weer en moet ze weer afwachten.

Dat is in orde! Alléén heeft zij nog te overwegen, of zij die mensen mag helpen.

Hij zit er bij en alsof het met een „dood” te maken heeft, zó ernstig is Hendrik.

Mina weet dergelijke zaken te waarderen.

En

Christus heeft gezegd: „In mijn Vaders huis zijn vele woningen”.

Dit machtige ontzag had zij zich eigen gemaakt en daar kon de Lange op teren en kon hij zich permitteren om te zeggen:

Ik ben de gelukkigste man van de wereld! Trui heeft het verloren en probeert niet meer dit huwelijk te ontzetten, want zij zou haar nek breken op de gelegde fundamenten, die door Onze Lieve Heer zelf zijn gezegend.

Hie'r kunne wij Onze Lieve Heer
nie't genoe'g veur danke”.

De Lange kent z'n Cris,
doch hij kent ook Gerrit, die zijn vrouw met opzet uit haar tent
lokt.

Iedere hond bezit z'n eigen kracht, waarom wij mensen
niet? Al het leven in de ruimte heeft van God de eigen
levensfluide ontvangen, want aan het stoffelijke leven ligt de
aura vast en de ziel als de persoonlijkheid geeft haar aan het
andere leven.

Voordien heet het: handen af! Geen profanatie!

De Goddelijkheid van Christus is de overheerschende
bezieling van stof en ruimte, hierin ligt het Goddelijke opgesloten.

Doch de Apostelen leefden erdoor!

Door Christus naar den astralen geleerde, door hem tot uw eigen ik, dan komt het hoofdbuigen vanzelf.

Het kind put uit het verleden, voor u op aarde het onderbewustzijn.

Boven den vijfden graad komen ze niet uit, die zijn om te kunnen afreageeren, hetgeen tijdens uw slaap geschiedt, of het zenuwstelsel zal bezwijken.

Hoe kan het, hoe is het mogelijk? Er zijn geen media.
Dat is z'n eigen ondervinding.

Nu is de psychische trance niet aanwezig. De derde graad van het gevoelsleven, die nog door gevoel geneest, en zeker de daar onder Eggende graden voelen zich als 'n schildpad in de lucht.

Zijn bewering: „het is niets”, is het niet-aanvoelen van haar voelen en denken, hij had het telepatisch van haar kunnen overnemen, maar ook dat kon hij niet eens.

„En toch is het een lieve schat,” zegt het medium.

Met z’n vrouw is het nog fout, ze smijt met
kopjes en schotels en breekt het huis af.

Wat ge thans beleeft is namaak. Zeldzaam zijn deze
media, omdat Gene Zijde dit instrument in handen heeft en het
een geheel andere taak volbrengen moet. Niettemin is het
mogelijk, andere media hebben op deze wijze duizenden
mensen mogen helpen, en ongelooflijk veel goeds verricht,
maar bij hen regent het geestelijke bewijzen.

Een derde-grademedium valt, doordat de
eigen verlangens naar voren treden, waardoor dit leven zich
bewust uitschakelt. Gene Zijde tracht door deze gave de lijdende
menschheid te helpen en probeert hierdoor het geestelijke
evenwicht van de achtergeblevenen te herstellen.

Een geestelijk meester kan geen fouten maken,
want de werkelijkheid leeft om en in zijn eigen bewustzijn,
hij neemt waar en geeft het waargenomene aan het medium
door.

De persoonlijkheid — voor ons leven de bewustzijnsgraad —
is voordierlijk, dierlijk, grofstoffelijk, stoffelijk of geestelijk
afgestemd.

Ik ga ook haar einders zien.

Ze prevelt woorden, waarvan ik de strekking niet begrijpen
kan.

Ze is een lichtbaken voor Erica, voor
Karei een loods..... zij is het, die kennis van zaken heeft, die duisternis,
noch storm vreest, ook al vliegen de golven over boord.

Weet je karakter kleur en gestalte te geven. Mopper niet langer,
vervloekt jezelf niet om onnatuurlijke zaken, je bént het zélf! En verwacht
jij, die zelf een masker draagt, dat het leven dat je aantrok er geen
bezit? Dacht je, dat je 'n engel bent, vrij van deze wereld, los van
„oorzaak en gevolg”?”
„Wat bedoel je met die term, Frederik?”

„Dat je de dingen moet zien in verband met wat je 'n tijd terug deed.

Je hoeft niet eens ver terug te gaan; neem je oude-klare-bui maar en trouwens zoovele andere dingen.

Ik ben gaan wandelen. Ik geloof, dat ik deze menschen iets van mezelf heb kunnen schenken.

Het gaat er alleen om waar het begin is!”

Ik zag het „licht” reeds, het bescheen me bij nacht en dag zélfs in mijn slaap!”

„Nu al?”

„Als je achter zijn masker kunt kijken, zie je het!”

„Jij klampt je toch niet aan Erica vast?”

„Beschouw je mij als zóó onbeholpen?”

„Ik wacht af, Frederik ik zie niets bijzonders, ik zeg het je eerlijk.”

„Wat voor den volwassen mensch kinderlijk gedoe is. Hans, wordt voor het kind volwassenheid, zoodra het ervoor ontwaakt, het leven er door ontvangt.”

Ik zag

al die menschen aan de ren, ik keek naar hen, volgde hen in alles en dacht: pas op, Frederik, of ook jij gaat als 'n bedrieger de gevangenis in! En dat zou mij mijn hoofd kosten!

Erica staat nu bij hem in de schuld.

Zoo zie je, ik kreeg ook daar al weer gelijk in.

Ik bedoelde heel iets anders.

Ik bedoel: krijgt het paard door het karakter dit lichaam? Of, omgekeerd, door het lichaam deze persoonlijkheid?"

Ik antwoordde niet en hij zegt nog:

„Het is me heilige ernst, Frederik.”

Mijn ziel weigert, maar toch komt even later over mijn lippen:

„Ik weet het niet, maar ik geloof, dat al de dierlijke organismen gestalte en persoonlijkheid geven aan het innerlijk leven.

En nu handelt de persoonlijkheid naar dat, wat er van binnen in overvloed leeft.

Je slaat nu duizenden stukken

over, je springt ineens zoomaar door werelden heen, waar je nog niets van gezien hebt.

On Sun, Sep 15, 2024 at 6:36 PM Uit De Wereld Van de Onbekende Gaan <uitdewereldvandeonbekendegaan@gmail.com> wrote:

Dacht je, dat je het menselijke wezen kende? Dacht je waarlijk, dat je was zoals je zélf spreekt, zoals stoffelijk weldadig over je lippen

komt? Wanneer ook dat masker valt, sta je voor je léege en nietszeggende persoonlijkheid en heb je je val te aanvaarden.

Je bent niets en je wilt iets zijn en iets beteekenen, maar dit masker roept je het eeuwige halt toe! Is het niet waar? Dacht jij een geleerde te zijn? Waarom maakte men u dokter? Wat ben je, als men je dokter noemt? Wie ben je dan? Méér dan ik of 'n ander? Weet jij waar de ziel vandaan komt?- Heeft een mensch een ziel en is de mènsch ook geest? Lach je? Hier sta je, geleerde man, voor je eigen masker! . Ik zou duizenden vragen kunnen blijven stellen, doch dat doen wij straks, zooals ik ze voor mezelf en voor je leven heb gesteld en waarna we de „maskers” mochten aanschouwen.

Ik let thans op noodzakelijkheden, natuurlijke hulp aan minder bevoordeelden, maar stel direct vast, dat ik duizenden - werelden te aanschouwen krijg, die stuk voor stuk een eigen zelfstandigheid bezitten.

Orgelmuziek hoort ze, de engelen zingen. Nu voelt ook zij haar éérsten kus. Ze beleeft nü precies hetzelfde, weet ik van hieruit, als ik zoo straks onderging.

Mijn vader vond het aanstellerij.

Als hij slaapt, Frederik, is

het 'n andere jongen.

Frederik is een jongensnaam. De betekenis is ongeveer "machtige beschermer", van frede (vrede, bescherming) en rik (machtig).[1]

Maar René droomt! Hij is 'n slaapwandelaar op den dag en verkondigt wijsheid, óf hij is door den duivel bezeten.

En dat is hij

zélf! Maar wie leert het hem? Waardoor ontwaakt het in zijn leven?

Dat volg ik nu, geloof ik. Renétje wil weten waarom wij grooten ons „vaderlijk en moederlijk” voelen. Is dat zonde? Is dat zóó vies? Haal uw schouders niet op, hij slaat ze wel naar beneden, straks, ook dat ga ik zien.

En dat wil ik. Het is de olie van Onzen-

Lieven-Heer... die ons smeert en waardoor wij loopen, denken, handelingen doen die nu eens verkeerd zijn, dan weer goed. Hierdoor zal je leeren! O, het is machtig! Nu zie je de vergeetmenietjes en de madeliefjes, je ziet die glimlachen — én praten! Nu ben je met die ongekende natuur tot éénheid gekomen.

Ze hebben het nu over bigamie, de biantrie vliegt er achterop, de deksels worden op die potjes gezet, een geheel is het.

Bigamie

image

Wikipedia

[https://nl.wikipedia.org > wiki > Bigamie](https://nl.wikipedia.org/wiki/Bigamie)

Bigamie (Grieks: bi = twee, gamos = huwelijk) is het tegelijkertijd met twee partners gehuwd zijn. Het is een bijzondere vorm van polygamie.

Polygamie

image

Wikipedia

[https://nl.wikipedia.org > wiki > Polygamie](https://nl.wikipedia.org/wiki/Polygamie)

Polygamie (πολυ (poly) = veel; γαμος (gamos) = huwelijk) is een huwelijksvorm waarbij één persoon tegelijkertijd gehuwd is met twee of meer personen.

image

Wikipedia

[https://nl.wikipedia.org > wiki > Baghrir](https://nl.wikipedia.org/wiki/Baghrir)

Baghrir of beghrir (Marokkaans-Arabisch: بغرير) is een soort pannenkoek uit in de Maghreb-regio. ... De pannenkoek is herkenbaar aan een sponsachtige structuur ...

Bevat niet: biantrie | Resultaten tonen met: biantrie

Daarom

heeft dit niets met het sexueele uit te staan, ik beschouw het meer als ontwaking.

Zóó bijvoorbeeld.”

Ik zie nu hier de graden voor de psychopathie ik zie de verschillende hoogten en laagten voor deze ziekten.

Waarom niet? Maar je moet niet ziek zijn, dan hebben ze hier hun handen aan je vol en dan moet je weer op dat akelige bed.

Zijn gestalte is niet zoo verwrongen als van vele jongens, waarvoor ik geen cent geef, omdat ik voel, dat wij thans scherper het onbewuste voor de ziel en de persoonlijkheid voor ons zien.

Maar genoeg hierover, of je komt er nooit meer van af en dat breekt je je nek, Frederik. Ik heb duizenden van die kostbaarheden verloren.

Longontstekingen

zou ik scheppen en dat wil ik niet. Dacht je, dat jij dat niet zou proberen? Ik ken mijn mensen, Ericaj Neen, ik zei hem... Maar Wil je mijn bezit niet verdienen. Karei, ik kan nog even geduld hebben...

Ik zei hem... dat ik de „Torenkamer" had beleefd van de Pyramide van Gizeh.”

Hij legde mijn lichaam op rozen neer en aanbad het, hij gaf me een Egyptisch geschenk mee, ik werd door Zijne Hoogheid gekroond, gedragen. en liep er niet naast!, ik liet me dragen.

Als ik hier terug kom en we leven meermalen,
word ik Sultan! Ook al ben ik 'n kleintje, ik wil het zijn.

Anna had dit bezwijken niét kunnen beleven, maar zij had er ook niets minder opgedaan, men had haar volkomen genegeerd en toch, je moet haar leven kennen.

„Hoewel alles door mij is beleefd, valt het me tóch op, dat je groote kinderen alles wijs kunt maken.|

Maar dan zul je op je bloote knieën tot me moeten komen, je zult je hart op een schaalje moeten leggen of ik geloof je niet meer.
Bij mij, Karei, sterft er iets.

Door mijn brieven schonk ik hun mijn geluk. Ze weten het een en ander van mijn belevenissen af, de rest hield ik voor mezelf en hooren ze later nog.

En je bent, Frederik?"

„Vier en dertig...!"

„Niemand weet hoe oud hij is, Hans, maar dat kom ik nog wel te weten."

Moet ik je aanvaarden? Moet Hans je aanvaarden? Moeten wij op de knieën vallen en God danken voor al het goede! Moeten wij neerliggen aan de voeten van oude ruïnes, neerliggen bij Pyramides, ons laten opsluiten in „Koningskamers", in ik weet niet wat al meer? Moeten wij je aanvaarden, vraag ik je, als je met je klomp kunt aanvoelen, dat je bezig bent te verkindschen? Ik ga gelooven, Frederik, dat je ons kind onder invloed hebt. Je bent het of je bent het niet, maar dit is geen normale wereld meer! Een groot gekkenhuis is het!" Op een avond, René lag weer onder het spanlaken, gaf Karei mij er van langs.

Toen Hans veronderstelde, dat ik aan het kindsch worden was, raakte hij een gevoelige snaar aan, die mij in vuur en vlam zette, maar waardoor ik me eigenlijk afsloot, mijn ik verzekerde, ten einde niet in zwijm te vallen.

„In de eerste plaats de groote steden, Karei. Parijs, Londen, dan naar Egypte en vandaar naar Italië, Boedapest, W'eenen, Berlijn. Wanneer we terugkomen is Rene ander mensch. Een woestijnritje is niet te versmaden, de Pyramides, Luxor, de ruïnes. Maar we zullen wel zien, ik

geloof, dat ik al te ver ga.”

Ik ga hem zien als een kind met stoffelijk talent.

Maar hij liet mij wachten. Toen we buiten
waren verleden week, beloofde hij:
„Nü komt het spoedig, Frederik. Nog even geduld.

Ik stikte bijna van schrik. Want wat komt er:
„Heeft God mij niet prachtig verhoord?”
Ik werd er zoo misselijk van, dat ik op staanden voet heenging en
haar verbouwereerd achter liet in haar eigen menschen stank! In
haar vervloekte egoïsme, dat smerige masker!. Want hebben al die andere
jongens geen moeders en geen God? Dit zijn gouden koeie hoorns.
Ik zag deze als al de andere in de straatgoten van de steden liggen.
Waar je maar kijkt, daar, kun je je zakken ermee vol stoppen^

Ik geloof, dat ik raak schiet. De roos
klapwiekt al en het leven ervoor zegt:
„Waarom draag je deze gewaden, Elsje?”
Stomverbaasd is Hans. Ik weet waarom René deze vraag stelt. Iets,
dat fel beleefd wordt, zei me Mohammed, let maar op, je zult dat met
hem meermalen beleven, zuigt hij en zuigen wij zoomaar in ons op.

Spoedig, Karei, gaan

je oogen open en spreekt een gek over bovennatuurlijke zaken, waar
geen universiteit het ware van weet.

Thans worden vroegere rekeningen vereffend.

Het duurt lang, een kwartier lijkt een eeuwigheid.

Maar ik ga spoedig beginnen.

Het schilderen was voor mij maar bijzaak, ook al zal ik er veel mee
bereiken, want door de kunst ontwaakte mijn innerlijk leven en kreeg het
persoonlijkheid! Ik zélf brak die maskers af! Ik schrijf boeken voor deze
menschheid, Karei, dat is mijn taak! Elsje zal me helpen! Wij en jullie
te zamen en hen die ons willen volgen! Eerst al die boeken, er is al
narrigheid genoeg geschreven, hier hebben de menschen meer aan! Nu
worden de wetten verklaard! Ik schrijf ook boeken over krankzinnigheid!
Wij bouwen aan een universeele psychologie! Een universiteit wordt het,
Frederik is er al aan begonnen! Zijn boeken vormen de fundamenteën,
zijn de eigenlijke stelsels, waarop de „Universiteit van Christus” staat!
Dat is mijn en is je eigen leven! Dit is het geschenk voor ieder, die ontwaken
wil.

Daar zitten ze, op een

troon van geluk, honderd vierendertig mannen en vrouwen liggen aan
hun voeten! Mohammed leest oude formules. De Godin van Isis leeft in

ons midden, zij zegent deze levens! Deze zielen zijn op Aarde om wijsheid aan de mensen te schenken, zij zijn het contact met vele werelden, waarvan wij de wetten reeds mochten ontvangen.

Maar hoe velen zijn er niet,
die in stilte het mensdome vernietigen, die in hun stille
kamers over den mensch verderf en ondergang uitstorten?
Daar zijn nog meer wezens.”

„Ziet u van hen ook iets?”

„Ik zal het probeeren, mijn jongen.” André zag, dat zijn
leider zich opnieuw concentreerde.

„Ook dit wezen is een man, een geleerde der aarde. Ik zie
een klein dorpje, omgeven van bergen, aan het gezicht der
wereld onttrokken.

„Is het moeilijker om op aarde te werken dan aan deze zijde?”

„Op aarde is het moeilijker voor ons om den stofmensch te
kunnen bereiken. De moeilijkheid ligt hierin: Op aarde leven
de mensen als geesten in de stof. Zij zien dus alles door
stoffelijke zintuigen.

Nog enkele oogenblikken

en ook deze schoone uittreding behoorde tot het verleden.

Hij

begreep onmiddellijk de bedoeling en wilde er vlug heen gaan, doch dan voelde hij weer, dat hij tegengehouden werd.

Daarna duwde men hem zachtjes aan vooruit, schrede voor schrede naderde hij de vaas met tulpen.

Plotseling — André wist zelf niet waarom — schoof hij de linkerhand zoover mogelijk tusschen deur en deurpost, terwijl hij met de rechterhand den deurknop vasthield.

„Wanneer het u te lang duurt, dan geef ik u in overweging, een medicus te consulteeren, mijnheer”, ging André dus verder.

„Jaren achtereen stellen de menschen zich onder medische behandeling en al duurt het nog zoo lang, dat komt er niet op aan, wanneer de patiënt maar beter mag worden.

image

Wikipedia

[https://nl.wikipedia.org > wiki > Categorie:Medicus](https://nl.wikipedia.org/wiki/Categorie:Medicus)

De categorie Medicus biedt een overzicht van artikelen over artsen/medici.
Hulpmiddelen: Alle categorieën - Toon bovenliggende categoriebeom (png/ ...

De hel, waarin

zij zich thans bevinden, zal ophouden te bestaan, wanneer hun innerlijke toestand afstemming vindt op een hogere bestaanssfeer in den geest.

Nu gebeurde het ongelooflijkste. Zeer voorzichtig en berekenend, sprak hij de eerste woorden uit en zeide: . '

„Ik ben in een voor mij onbekende buurt.” „O, ja?” hoorde hij den dokter vragen en op hetzelfde oogenblik zag hij zichzelf in zijn kamer zitten en hoorde zich met den dokter spreken.

In Holland, in zijn stoflichaam, had hij het in den morgen reeds duidelijk gevoeld.

Hij had waarlijk lief, doch André voelde, dat het niet anders .dan stoffelijke liefde beteekende.

Lang dacht ik er over na en ben tot het besluit gekomen, Alcars wensch op te volgen en alles in waarheid weer te geven. Je ziet, beste broeder, niets is verloren gegaan van onze gesprekken.

Al zijn liefde, die hij voor die andere had gevoeld, was naar zijn eigen vrouwtje teruggekeerd.

Het dier wierp zich op
den mensch, hield zijn prooi omstrengeld als een moeder
haar kind, om hem zijn levenssappen uit te zuigen.

Hij vólgde Alcar op den voet.
Een innerlijke stem zeide hem:
„Je ziet, mijn zoon, dat

Haar oogen puilden uit de kassen
bij het zien van hen, die haar lief waren.

Wil een moeder
toch, dat de man ten strijde trekt, dan doet hij het onder haar
invloed, maar dan is ook de moeder een dierlijk wezen.

Het was afschuwelijk wanneer
men het op deze wijze en van uit dit leven bezag.

Nieuwe dansers verschenen op den dansvloer, allen beleefden
eenzelfde leven.

Alles wat hij
zag was aardsch, in een dergelijken toestand, maar in dierlijke
voorstellingen opgetrokken. Maar hier was een der gevaarlijkste
orden, die men kende; daarin waren zij binnengetreden.

Op dezelfde plaats dankte hij
God voor alles hem gegeven.

Zijn hoofd gebogen, diep bedroefd
over wat hij had gedaan, smeekte hij God, het hem te
vergeven.

Hier
voelde hij hoe groot de vrouw in liefde kon zijn, hoe machtig
haar liefde was voor de scheppende kracht, wat tweeling-liefde
beteekende.

Weer zet ik mij neer en volg alles, wat de natuur mij onthulde.
Ik zie de graden van leven, waarover ze sprak, voor
mij en neem ze in mijn bewustzijn op. Dan komt er een groote
stilte over mij, ik laat me daarin wegzakken.

Ik neem een prachtig gebouw waar, dat ik voordien nog niet
zag. Ik ga voelen, dat dit gebouw voor mijn leven beteekenis
heeft. Bidden wil ik thans, want ik voel, dat het hogere bewustzijn
in mij gaat komen. Een majestueus gebouw is het,
de stralende torens dringen door tot in het uitspansel, ja lossen
er als het ware in op.

Het gevoel komt in me, mij

Mijn God, hoe verwerk ik het — hoe moet ik U danken —

mijn God, ik sta tegenover mijn tweelingziel! Dit schóone
wezen hoort mij toe, zij is als ik ben, zij zal eeuwigdurend de
mijne zijn!

„Ziel van mijn ziel,” zeg ik, „is dit alles waar? Weet U, dat wij
eeuwig en altijd tot elkander zullen behooren? Dat God ons
beiden het nieuwe leven gaat schenken? Weet U, dat wij
elkander daar weer zullen ontmoeten? Zeg me, zijn deze gevoelens
ook in U aanwezig?”

Wij zien elkander aan en onze blikken zeggen, wat woorden
niet vermogen.

In hun geestelijke woning verwelkomt Angelica ons.

Maar zullen we ons vooralsnog maar weer instellen
zoals we dat gedurende onze reis deden?”
„Gaarne,” antwoordde ik, „gaarne, lieve vader.”

Zoo zou m’n aardsche
voelen ook in dit opzicht oplossen.

Zoo de liefde niet in ons aanwezig is, kan er geen
kracht van ons uitgaan, die in deze wereld schept. Het was
mijn kracht, die deze omgeving, waarin we thans leven, afsloot.

Ook in hen

moet licht komen, kleur en schakeering. Hun harten moeten in liefde openbloeien en vruchten gaan schenken. Een nieuwe persoonlijkheid moet uit hen groeien.

De wetenschap wil ik helpen,
haar mededeeling doen van alles, wat ik hier over den mensch en zijn zieleleven ervaren mag. Deze gevoelens en verlangens leven in mij. God zal ik vragen, of ik terugkeeren mag.

De Duitschers vergrepen zich aan jouw leven en aan dat van duizenden anderen.

Dit behoort tot het plan Gods.

Ontwaak, mensch der aarde, ontwaak voor Uw God. Hij bedriegt U nooit!

Was het wonder, dat mijn gedachten weer teruggingen naar Annie en degenen, die ik door haar op aarde leerde kennen? Wat hier alles aanwezig was, ontbrak in het schemerland, ontbrak ook in de harten van hen, die er hun plaats vonden. Duizend dingen moeten ze afleggen en omzetten in gevoelens,

die op deze schoone wereld afstemming hebben.

Ik weet nu, dat we meerdere levens beleefd hebben; in die levens deden wij veel verkeerd.

Nu spreek ik met jou... Is al niet veel van wat ik je voorspelde 'bewaardeheid geworden? Ik kreeg die wijsheid uit de sferen van licht, van Angelica.

Maar — was ik niet steeds alleen geweest? Was ik het toch niet zelf, 'die m'n hand tot schrijven zette? Even voelde ik een steek in m'n binnenste — wat zal vader van mij denken, als hij me zóó voelt twijfelen? Als vader het was — ja — als. Een wrevelig gevoel maakte zich van mij meester. Hier moest klaarheid komen. Te vaak waren we vroeger door z.g. geesten voor den gek gehouden. Natuurlijk — er waren mooie, wijze gedachten tot ons gekomen, maar veel groter was het aantal keeren, dat we bedrogen werden zonder dat het tot ons doordrong.

Het zou
op niets uitloopen.

Hoe groot was mijn geluksgevoel en mijn dankbaarheid, toen ik in de drie boeken over het Ontstaan van het

Heelal mocht lezen, hoe God de wereld, de planeten, de mensen en de dieren schiep.

Mijn God, schoot het plotseling door me heen, veronderstel eens, dat ik me als de anderen aan Uw leven vergrepen had.

Hoe eenvoudig is het niet opgewekt te zijn. Leg in die hartelijkheid, dit opgewekt-zijn, je dankbaarheid jegens den Schepper, Hat Hij je het leven gegeven heeft. Hang niet langer aan aardsch bezit, wat betéékent het geld te bezitten? God wil niet, dat we onzen bezit ons kostbaar organisme, onzen geest gebruiken om ons te verrijken. Haak dus niet naar geld, haak wèl naar liefde!

Het is niet genoeg, Annie, dat we bidden. Door neer te liggen, te danken en te zingen gaan de deuren der hemelen niet open. God vraagt daden van ons, Hij eischt, dat we onze liefde, ons geloof in Hem door daden bewijzen. Alléén onze daden spreken tot Hem hun eigen, duidelijke taal.

This was a breach of a natural process, especially when human beings married within their own families.

All this is now, in the Age of Christ, impossible. The Age of Christ tells everyone who belongs to whom.

After this my master brought me to the Temple of the
medici

He is going back to Earth to be reborn,
for they both have received a great task.

The world in which they lived
formed itself according to their consciousness, to their feeling.

The Age of Christ is demanding respect for human life!

All around it is the fight for the awakening, for victory of
the good over the evil.

He, too, is fighting the supreme
fight, the fight of darkness against light, of hell against
the heavens, of the unconscious against the conscious life.

Within himself he feels the real knowledge.

No. Israel does not understand Golgotha either; also Israel has still to awaken to the life of Christ.

He is not without feeling
and he has a good deal of consciousness, as a child he is able to think clearly.

Just imagine: On Earth, money was everything. For money you thought to buy a heaven on Earth, happiness, love, respect, glory, yes, you thought to buy even God and Christ for money.

The life of God is speaking to you," thus the masters had spoken, and their words had gone to the seventh sphere.
<(We are Gods. Once we lived on Earth like you.

Why then did they call themselves God? I can hear you ask this question right now.

Here, separated entirely, he thinks further. And again, and more acutely this time, comes the feeling that he is not alone. Somebody is speaking within him.

Inspired by their desire to lead man spiritually so high that he would find in his earthly life a real heaven, the masters of the Other Side stepped in and took the fate of mankind into their strong, unfailing hands.

On Sun, Sep 15, 2024 at 11:56 PM Uit De Wereld Van de Onbekende Gaan <uitdewereldvandeonbekendegaan@gmail.com> wrote:

God never meant to say that the functions of the Moon were to brighten the night.

What are the facts, now?

Is God really as the writers describe Him in the Old Testament? Was He really? Was it He Who led those people to war, Who punished them and brought death and destruction among them? Or are those people right who assume that it is impossible that a God of Love should act with so much hate, vengeance and evilness?

We, who have looked into life after death, into the true conception of things, shall give you the facts also in this - respect.

Vengeance

image

Wikipedia

[https://nl.wikipedia.org > wiki > Vengeance](https://nl.wikipedia.org/wiki/Vengeance)

Vengeance kan verwijzen naar: Het Engelse woord voor vergelding, zie wraak · Vengeance (band), een Nederlandse hardrockband; Vengeance (Marvel), ...

Without this leadership, however, mankind would have to land in a misery even worse and in a more horrible distress, a terrible state that would seem endless and into which he would have brought himself through his own low mentality and the evil and wicked thought that obsessed his mind.

These strong ones dare to go further than the others. Boldly they advance into the darkness, into space which seems endless. And then they suddenly witness a great miracle. They make sure of what they see and then return to the others.

Thus the days pass by. They enjoy their stay in a thousand ways, never to go back to the still and dark place where they had sojourned for a while.

There

we shall be able to be together and have children as husbands and wives, just like on Earth. These are the law of Him, Whom we shall call our Father. Let's see if my feelings in this are not mistaken."

Therefore God has never brought division between darkness and light.

Presently you shall go and begin to live. You shall have to go further, always, and higher so as to become aware of all my laws and in order to become as I am.

His life shall stand still. Know that I cannot make any exceptions, for I love all of you.

Out of this,—and we are dealing here already with the appearance of matter,—

embryonic human life originated: God had divided Himself, given to man a divine revelation through material life.

On the Moon, soul life is to promote the striving, working, of the organism. Through this both awaken, as already mentioned, to the inner life as the soul becomes aware of space and shall now outlive the Mother Planet entirely.

Did this feeling and thinking come from God? What was this? Why was every one of her children different and why did she feel this depth, this sacredness? One of her six boys was later to explain to her the laws of her feeling and thinking and of her life on Earth.

It was God's will that we, His Life, should go through one evolution after another, thereby gradually come to life more and more and thereby accept His holy laws. It was His will that we should become aware of his entire plan of creation.

